

Grand Hotel

Xavier Bosch - Magí Camps

Maria Canelles - Roc Casagran

Alba Dalmau - Gerard Guix

Xavier Mas Craviotto - Jordi Nopca

Berta Noy - Lluçia Ramis

Natàlia Romaní - Sílvia Soler

Univers |

Grand Hotel

Xavier Bosch
Magí Camps
Maria Canelles Trabal
Roc Casagran
Alba Dalmau
Gerard Guix
Xavier Mas Craviotto
Jordi Nopca
Berta Noy
Llucia Ramis
Natàlia Romaní
Sílvia Soler

Univers |

Primera edició: juliol del 2022

Disseny de la col·lecció: Enric Jardí

Imatge de la coberta: Ignasi Font

Maquetació: Mireia Barreras

© 2022 Xavier Bosch; Magí Camps; Maria Canelles Trabal; Roc Casagran; Alba Dalmau; Gerard Guix; Xavier Mas Craviotto; Jordi Nopca; Berta Noy; Lluïcia Ramis; Natàlia Romaní (Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency); Sílvia Soler (textos)

© 2022 Univers (edició)

Direcció editorial: Ester Pujol

Univers és un segell de Grup Enciclopèdia

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Liberdúplex

Dipòsit legal: B-3.817-2022

ISBN: 978-84-18887-06-2

Imprès a la UE

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra queda rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

<i>Una nit a Como</i>	5
Xavier Bosch	
<i>Tracte familiar</i>	17
Magí Camps	
<i>El somni d'Eros</i>	31
Maria Canelles Trabal	
<i>Llum</i>	49
Roc Casagran	
<i>La sala d'espera del paradís</i>	61
Alba Dalmau	
<i>Bar de l'Hotel</i>	77
Gerard Guix	
<i>Amoníac</i>	95
Xavier Mas Craviotto	
<i>Pots fer el que et proposis</i>	113
Jordi Nopca	
<i>Copacabana</i>	133
Berta Noy	
<i>Un temps considerable</i>	147
Llucia Ramis Laloux	
<i>Almostperfect</i>	163
Natàlia Romaní	
<i>El quadre</i>	183
Sílvia Soler	

Llum

Roc Casagran

—Llum, es deia Llum i el nom li esqueia.

No n'havia tornat a tastar mai més, d'aquestes magdalenes.

Es deia Llum i el nom li esqueia perquè va colar-se a la meua vida com la llum que al matí entra pels forats de la persiana i t'acaricia sense que te n'adonis, i quan et despertes ja n'estàs ben ple, de tanta llum, i la treus del llit i te l'endús a passejar tot el dia amb tu. Li esqueia, també, perquè brillava, amb una brillantor encomanadissa, d'aquestes que enlluernen i que alhora et conviden a acostar-t'hi, i quan hi ets a la vora, qualsevol foscor que t'ennuoli el dia desapareix, i paf, tu també ets una mica de llum, per exemple una bomba de colors penjada d'un fil al cel d'un carrer de Festa Major.

No és pas natural, aquest suc, no et sembla?

Era estiu, un d'aquells primers estius de quan ets jove i tens una llibertat que mai no tornaràs a tenir i ni ho sospites. Et sents lliure però no tant com amb el pas dels anys acabes sabent que eres, i vas amunt i avall però menys del que hi hauries pogut anar, i rius amb la boca exageradament oberta, i beus gots molt plens de líquids que no acaben de combinar bé.

I enmig d'aquest anar i venir va aparèixer la Llum, una nit

en què una orquestra feia sonar els èxits del moment des del passeig marítim mentre nosaltres ens muntàvem la nostra pròpia festa a la sorra.

La Llum va ser una aparició imprevista, l'amiga d'un amic i etcètera que havia anat a petar allà de casualitat i que aprofitava l'apartament que tenien uns tiets per estar-se al poble uns quants dies. I després? Ja ho veuríem. I abans? Ui, abans, una mica això i una mica allò, que s'ha de provar tot, explotar-ho al màxim, portar-ho a l'èxtrem, no conformar-nos amb la calma sinó gaudir de les tempestes, que som aquí, a la vida, perquè ens hi hem colat, que déu no ens hi volia, i vinga, barra lliure, i vinga, a viure, coi, a viure!

Jo no me l'acabaré, aquest tall de pernil. Si el vols tu...

Quan me n'anava cap a casa li vaig preguntar si ens veuríem l'endemà i ella només va riure. Només això. Jo encara era lluny de comprendre que la improvisació era l'única previsió que es permetia, i també ignorava que l'endemà, a primera hora, me la trobaria passejant, i que em preguntaria on vas i jo li diria no ho sé, mort d'una vergonya inoportuna. Vine, anem, em va disparar, vull mirar uns vídeos al mòbil i no tinc dades. I jo la vaig seguir com un xaiet, al seu pas, a un ritme encès, vivíssim, com el del meu cor, que no sabia cap on anava però que bategava atrafegat.

Vam entrar al vestíbul de l'hotel enorme que hi ha darrere de l'estació d'autobusos, vam escarxofar-nos als sofàs de pell, i la Llum va connectar el mòbil al wifi amb la contrasenya que hi havia escrita als tovallons de la tauleta. Ella m'anava ensenyant aquells vídeos d'esports d'aventura extrems mentre jo no parava de mirar de reüll al taulell de recepció, convençut que ens vindrien a dir alguna cosa. Ningú no ens va fer cap comentari i, quan vam acabar, vam sortir al carrer i la vaig convidar a un gelat.

—Ho fas sovint? —li vaig demanar.

—Sempre que em conviden.

—Però ningú no t'ha convidat. Em pensava que vindria el de recepció a fotre'ns fora.

—Ah, no parlàvem del gelat?

Mai no podies saber ben bé què pensava, la Llum. Tot ho havies d'intuir a base d'anar-la tractant, i és així, a mesura que l'anava coneixent que vaig entendre que allò de colar-se era part del joc que per a ella era la vida.

Colar-se en aquell vestíbul va ser només el principi. El principi de tot: de saber que la Llum m'agradava molt, d'una mena d'estat d'ansietat quan estava unes hores (o uns minuts) sense veure-la, de descobrir-li les pigues i les cicatrius, d'aquella saliva amb gust de síndria i cervesa i mar, d'oblidar-me de l'objectiu d'estudiar una mica cada dia per arribar en condicions als exàmens de setembre de la universitat. També va ser el principi de trobar el gust de colar-nos més i millor als hotels del poble. Per què ho fèiem? Perquè quan ho aconseguíem, llavors sí que la Llum era llum absoluta i jo, de retruc, també, per exemple un focus gegantí il·luminant un escenari immens.

Aquesta melmelada de préssec és una mica així... no m'acaba de fer el pes.

Després del vestíbul van venir els lavabos. No pas per fer-hi res excepcional, no et creguis. De vegades només ens hi rentàvem les mans o ens hi fèiem una selfi davant del mirall, a manera de trofeu. Un dia, la Llum en va sortir amb el rotllo de paper de vàter sencer, i vam embolicar un dels canons de pedra que hi ha al passeig de davant del mar. Mentre ho fèiem, uns turistes ens observaven convençuts que estaven presenciant una performance antibel·licista. Quan ens en vam anar els vam espigar perquè teníem la certesa que hi fa-

rien fotografies. I així va ser. I no només això, sinó que ho devien penjar a les xarxes, perquè al cap d'uns dies, fent una cerca ràndom a internet, vam trobar una petita notícia en un diari belga en línia que en parlava: ens havíem colat als mòbils d'uns guiris i, després, a la premsa del seu país. Ho vam celebrar amb un gintònic i amb la idea esbojarrada de colar-nos a la piscina de l'hotel del davant de l'espigó.

Tu segueix-me, em va ordenar, mentre m'agafava de la mà i entràvem a l'hotel per la porta principal, com si res. Va saludar amb un somriure naturalíssim un parell de treballadors i ens vam dirigir cap a l'ascensor. Mentre l'esperàvem, una família nòrdica (pare, mare, dos fills quasi albins quasi idèntics) se'ns va posar al costat. La Llum els va donar conversa en anglès i els va preguntar a quina planta hi havia la piscina, que era el nostre primer dia *in Spain* i quina calor, tu. Que els seguíssim. I vam seguir-los, i vam estirar-nos en unes hamacs vora seu, i vam fer-la petar una estona, i vam apuntar els daiquiris a l'habitació 341, com els hauríem pogut apuntar a l'habitació 422 o a la 512. Els números de l'habitació sempre han de sumar vuit, em va allisonar la Llum, perquè si sumen vuit l'habitació segur, segur, segur que estarà buida i la factura no la pagarà ningú. Vuit i buit, ho entens?, ha-ha-ha, fàcil, fàcil, fàcil. Tot em semblava extraordinàriament científic, científic, científic, i hauria defensat les nostres accions davant de qualsevol tribunal que hagués pretès jutjar-ne l'ètica.

Agafo el sobre de sucre, que tu no... oi?

El triple salt amb tirabuixó va arribar un matí d'aquells de després d'una nit sense dormir. Havíem allargat la festa i quan ens en vam adonar el cel ja era ben clar, les botigues començaven a obrir i senyors amb pantalons curts i polo anaven a comprar croissants i diaris. I nosaltres teníem gana.

Vam anar fins a l'hotel que hi ha abans de la zona dels càmpings i quan l'home de la recepció va desaparèixer vam córrer fins a l'ascensor. Ens hi vam esperar a dins mig minut, i després en vam sortir amb tota la dignitat, com si baixéssim de passar la nit. Vam travessar el vestíbul per davant de la recepció i vam anar fins al menjador.

—Habitació 233.

—No pot ser, està buida —ens va dir l'home que regulava les entrades a la sala.

—Estàs mig adormit, ruc —va renyar-me la Llum—. Habitació 234, volia dir.

I sí, sí, passin, passin. Ens vam entaular, i hi va haver suc de taronja, i ensaimades, i remenat d'ous, i una mica de pa amb tomàquet, i torrades i cafè amb molt de sucre. I quan tornàrem a ser al carrer, la Llum va ficar la mà a la motxilleta que duia i en va treure un munt de magdalenes en paquets de plàstic individuals. I va allargar el dit índex i el cor en senyal de victòria, de triomfadora entre les triomfadores, i tornava a brillar i a estar eufòrica, i jo al seu darrere, també brillava, i era, per exemple, el llum del porxo d'una casa al mig del bosc quan t'has perdut i creus que allà hi trobaràs refugi.

Aquella tarda, la Llum va venir a casa perquè els pares se n'havien anat amb uns amics a fer la ruta del Noucentisme. Encara que ho havia trobat apassionant i arrauxat i m'hi hauria apuntat de bona gana, ui sí, els vaig dir que preferia quedar-me, que m'estava endarrerint amb la feina de la facultat. Òbviament, no vaig ni obrir els llibres, perquè la visita de la Llum era molt més interessant. Vam posar música forta, vam ballar i vam menjar-nos les magdalenes que havíem robat de l'hotel.

Amb tota la boca i el cor ple de magdalena, la Llum em va

anunciar que aquell vespre se n'anava i que si la volia acompanyar.

—On?

—Lluny.

—Fins quan?

Em va respondre amb un somriure i jo ja havia après a entendre-la i sabia que no hi havia agenda ni cap possibilitat que n'hi hagués. No em vaig veure amb cor de deixar la uni ni la feina a mitja jornada al despatx de l'avi de durant el curs, no em vaig veure amb cor d'explicar als pares que me n'anava no se sabia on ni fins quan, no em vaig veure amb cor d'arriscar-me i, de fet, no em vaig veure amb cor ni tan sols de plantejar-m'ho. De seguida vaig dir que no, no puc, vindria, eh, però no puc, em sap greu, m'encantes, no vull que marxis, però no puc, no puc, de debò que no puc.

És prou bo, aquest cafè, no?

Ens vam fondre en una abraçada i la Llum se'n va anar, i jo em vaig quedar en silenci i a les fosques, sense saber què havia passat, estabornit, acabant de matar el vespre-nit i l'estiu d'esma, simulant normalitat, perquè allò no era res seriós, no podia fer-me la víctima, no tenia dret a plorar per una estona de diversió estiuenca sense compromís, ningú no ho hauria entès. Només saps que és una noia que ha aparegut al poble, amb qui has rigut i fet animalades i... i què més? Res més. Se t'ha colat a la vida i ara ja n'ha marxat. I punt. Demà ja no te'n recordaràs.

La Llum es va esfumar completament. Vaig passar-me el curs sencer desitjant rebre'n notícies, però amb resultat negatiu. El número de mòbil que tenia havia deixat de funcionar i vaig ser incapaç de trobar-la a cap xarxa social. L'amiga d'un amic i etcètera que la coneixia tampoc no en sabia res. De tant en tant, mirava la notícia del canó embolicat de

paper de vàter al diari belga i continuava allà penjada, i era la cosa més propera a tornar a estar amb ella.

L'esperança era l'estiu següent: que tornés a treure el cap pel poble. Si ho feia, m'havia promès a mi mateix, la seguiria on digués. Igualment havia acabat deixant la carrera perquè no m'omplia i se'm feia feixuc aquell estudiar sense horitzó, i ara ja feia jornada completa al despatx de l'avi. A prendre vent les brúixoles! Amb la Llum fins a la fi del món, a improvisar cada dia, a colar-nos als hotels, a viure l'aventura, a no saber on dormiria l'endemà, res de calma, visca la tempesta i el llamp i el tro i la manca d'aixopluc perquè ens volem xops de cap a peus!

Però no, no va tornar, i l'únic rastre seu que vaig trobar va ser una magdalena encara dins del plàstic damunt de la taula de la meva habitació. Ens la hi havíem descuidat aquella última tarda. Com si fos dins d'una pel·lícula intimista d'aquestes de poques paraules i poca acció i molt de simbolisme, vaig estar una bona estona sostenint la magdalena amb una mà i acariciant el plàstic amb l'altra. Després, vaig obrir la bosseta i en vaig fer una mossegada, i feia gust de síndria i cervesa i mar i molta, molta, molta llum.

Encara vaig estar un temps somiant el que hauria pogut ser i no va ser. Somiant una vida nòmada, d'arrels enlairades, ser d'aquelles persones que quan tenen audiència tothom se les escolta embadalit mentre expliquen anècdotes de l'altra banda del món, experiències colpidores, esgarrifoses, gracioses, a mig camí entre el realisme i la llegenda. Ser d'aquells que saben dir *gràcies* i *sisplau* i *a poc a poc* en quinze o vint llengües, que coneixen gent de tot arreu, igual d'interessants que ells, i que han viscut en directe cerimònies ancestrals i pintoresques de tribus recòndites que no surten ni als llibres.

Però aquests somnis a poc a poc es van anar descolorint:

la vida s'imposava. La feina al despatx de l'avi cada cop exigia més responsabilitat i més temps invertit, i quan va morir... quan va morir algú li havia d'agafar el relleu, i al pare ja saps que aquestes coses li van grosses... Voltar està molt bé, és clar que sí, però l'estabilitat econòmica encara més. Perquè l'estabilitat és seguretat, i tots volem estar segurs, no?, i és que si marxes, què, després?, què en fas dels amics, i de la família, i dels jerséis que no et caben a la maleta? I potser als sopars no tinc el relat més divertit, d'acord, però la setmana passada vaig veure una sèrie boníssima, no sé si la coneixes, bla-bla-bla...

I ahir a la nit, aquella conversa que vam tenir, oi? Si és molt lògic, el que demanes... vull dir, el que proposes. És el pas natural, el que s'espera de nosaltres. Fa cinc anys que estem junts, en fa dos que ens vam casar, tu tens feina estable, jo tinc feina estable, podem pagar la hipoteca còmodament, els amics tenen fills i queden als migdies per fer vermuts en lloc de sortir de festa, i parlen de llars d'infants i bolquers i *baby-led weaning*... Ens ha arribat el torn, deixem d'endarrerir-ho més, afrontem-ho que després no ens passi com al Víctor i la Pam, pobres, que no podien, que volien però no hi havia manera, que no és tan fàcil com sembla, i aleshores tot són angoixes i mals rotllos i la il·lusió se'n va a la merda i acabes fent l'amor amb la passió de qui es pren un xarop.

T'asseguro que em vaig adormir convençut que sí, que endavant, i fins i tot he somiat que érem pares i que passejàvem amb el cotxet, i que jo cantava cançonetes a la criatura abans de dormir, i tu li explicaves historietes, i que ta mare li feia robeta, i que ens aficionàvem a parlar amb diminutius. Ho he imaginat tot molt bonic i dolç i hem baixat a esmorzar després de la dutxa, i tot anava bé, aquest hotel està bé, no són les supervacances de la nostra vida, però és que costa

trobar gaires dies seguits per fer festa, amb el merder que tenim al despatx, ja ho saps, al setembre encara podria muntar-m'ho, però al setembre tu no pots, i mira, està bé això que hem fet, al final, ni que sigui un cap de setmana al poble on estiuejava fins que els avis es van vendre l'apartament. Està bé que ens hàgim escapat i hàgim pogut parlar de nosaltres i del nostre futur i de fer créixer la família, que la vida és evolucionar, que no ens podem estancar.

Et juro que no havia pensat mai més en la Llum. No te n'havia parlat perquè no era important, hòstia, un amor d'estiu, si se'n pot dir amor, d'allò que vam tenir. I fa tants anys... Però la magdalena, la magdalena aquesta plastificada, de brioixeria industrial, aquesta magdalena que ni sé per què me l'he posat al plat, aquesta magdalena tenia gust de síndria i cervesa i mar, i m'ha plantificat la Llum aquí al davant, als morros, com un cop de puny inesperat. Se m'ha colat entre aquests pensaments feliços de tenir descendència i ara veig que he somiat risc però que no m'he arriscat mai. Ara veig que he anat fent exactament el que s'esperava que fes, i no dic pas que m'hagi anat malament, però jo volia que tornés la Llum i enganxar-m'hi, anar a voltar sense lligams ni àncores. Volar, volar molt i no tenir on tornar perquè de tan lliure no hi hagués més terra que tota la Terra. Volia esports extrems, però no en vídeo sinó de veritat, volia que les matemàtiques no quadressin i que les sumes dels números fallessin de tant en tant, que cap teoria s'aguantés més de vuit minuts. I volia anar sempre ple de llum i ser, per exemple, un far, però no pas un far que ensenya els vaixells a arribar a port sinó que els mostra com sortir-ne.

No has parat de menjar... vols que et vagi a buscar alguna cosa més?

I aquí em tens, assegut en una taula d'hotel, un hotel on

ens hauríem pogut colar amb la Llum si en aquella època hagués estat obert, que em sembla que aquest és força nou. Aquí em tens, aquí ens tens, atipant-nos de valent perquè l'esmorzar va inclòs amb el preu de l'habitació i s'ha d'aprofitar, és igual si no tenim gana, és igual si no estic segur de les conclusions de la conversa d'ahir a la nit. Bevem suc de taronja que pretén ser natural però no, mengem pa amb tomàquet i pernil barat, torrades amb melmelada de préssec... i t'agafo el teu sobre de sucre perquè tu ja fa temps que et cuides i prens el cafè sense res, i sí, entre tot això també hi ha les magdalenes de plàstic que em porten a la Llum i a fer-te aquest monòleg. Sí, un monòleg, perquè tu fa estona que em mires, i menges, i no dius res, res de res. I t'explico això no pas perquè vulgui fer-te mal, sinó perquè m'ha sortit disparat de l'ànima, com si fos una caixa tancada a pressió que no havia gosat d'obrir abans, potser sí que el que vaig viure amb la Llum em va marcar més del que em pensava, o potser no és ben bé la Llum sinó tot el que suposava. Potser és que de cop he vist que no he volat gens, que m'he lligat al que tenia a l'abast, i jo hauria dit que em semblava bé, però potser no, potser si m'estic desmuntant és que no, o sí, o jo què sé, i ara em deus odiar, no sé què penses, no sé què et passa pel cap, estàs quieta, seriosa, mastegues l'esmorzar gèlidament, i tens un gest que no sé llegir, estàs pensant que soc un peterpan, que no t'esperaves aquest atac sobtat d'immaduresa, que t'he fallat, que rere el meu aspecte de seguretat i complaença s'hi amaga un ésser feble i insatisfet, i que ara ja no t'agrado tant, que tot allò que em deies ahir, que seríem un bon equip i seria un bon pare, res de res, ja ho puc fotre al riu, perquè una magdalena, una puta magdalena, m'ha tomat. No és que se'ns hagi posat algú pel mig, que m'hagi enamorat d'una altra, no pas. Se'ns hi ha colat el record d'un

record d'una esperança, i només això ja m'ha fet trontollar. Com vull que pensis que puc ser un bon pare, oi? I què faré quan hàgim d'anar al pediatre, o quan la criatura plori a la nit, o quan tingui dècimes, o quan a l'escola ens diguin que ha pegat un company perquè li costa compartir els colors? Què faré, aleshores? No, no, suposo que estàs veient que no seria un bon pare, que seria un pare desastrós, i ara estàs pensant, merda, espero que ahir a la nit no féssim diana, perquè llavors què, llavors tot serà més complicat, i merda, no vull callar perquè no vull que es faci el silenci, digues alguna cosa, per favor, amor meu, que jo t'estimo, ho saps, no?, t'estimo amb totes les meves forces, i estimo aquesta vida plàcida que tenim, i estimo les nostres rutines, el sushi dels dissabtes, el cinema d'un dimecres sí un dimecres no, dormir sempre al mateix costat del llit, fer-nos un petó suau als llavis quan marxem de casa. Estimo tot això i ara em mires i calles.

Calles.

Penses.

Què penses?

Parla, per l'amor de déu, parla, parla'm.

—Llum, es dirà Llum i el nom li escaurà.

El diccionari diu que un hotel és un establiment destinat a acollir persones, especialment si són de pas per una població, per un preu convingut. Tots són diferents i alhora tenen una cosa en comú: són espais que són casa i alhora no-llocs, on gairebé tot és possible.

En aquest volum trobareu una dotzena d'històries amb personatges en moviment, que dormen en llits que no són seus i viuen dies de parèntesi. Retalls de vides que veiem pel forat del pany.

A *Grand Hotel* hi ha una selecció d'autors catalans que es presten a jugar per vacances i amb la seva imaginació se'ns emporten cap a dins de dotze habitacions diferents. Què hi haurà?

18,50 €

ISBN: 978-84-18887-06-2

Univers | Narrativa

